

„Co se mi narodilo?“ vydechla matka skrz popelavé rty a služebná jí zatím otírala čelo čistým lněným hadříkem namočeným ve studené vodě.

Královna jí nevěnovala jediný pohled. Prohlížela si pouze svůj drahocenný odkaz, tak drobný, málem nepatrnější než chomáček vlasů. „Dívka,“ řekla tónem mnohem tvrdším, než by si ten okamžik zasloužil. „Princezna Tabra Eutheria, První z Arydu.“

„Dívka?“ vzlykla matka. „Ale můj manžel si přál chlapce.“

Královna přimhouřila oči a poměřila si rodičku přísným pohledem. „Tak můj mrtvý syn chtěl chlapce?“ ušklíbla se. „To *královny* drží tuto říši při životě.“

Podle stavu, v němž se za její vlády nacházela pouštní říše, si tím Hesperia nebyla tak jistá. Aryd se stal chudým místem, v němž se žilo stále zoufaleji. Jenže ona se před dávnými lety pošetile upsala nesprávnému vládci, a tak na tom vlastně nezáleželo.

Královna kývla a Hesperia přistoupila blíž.

Sklonila se nad dítětem. Byla Imperium, stejně jako všechny královny před ní. U této navíc cítila, že je *Enfernae* – bytost obdařená vzácnou duševní schopností, která se dědila pouze v této linii.

Přesně tuhle král chtěl.

A ona ji měla proklít.

Hesperia začala nad dítětem šeptat, ale stačila vyslovit jen několik slov, než ji zastavil záblesk vzácného vidění. Hlavou jí prolétla hrůzná představa budoucnosti – mrazivé varování před světem, k jehož zrození by pomohla, kdyby pokračovala.

Trhla sebou a ustoupila. Plánoval král takovou budoucnost? *Eidolon* byl v posledních letech stále zoufalejší a z důvodů, o nichž odmítal mluvit, si přál, aby k němu byla právě tato *Enfernae* připoutána hned v okamžiku, kdy se projeví její schopnosti.

Vtom se ozvalo zasténání matky, která se předklonila a objala si stále ještě vystouplé břicho. Pomocnice porodní báby zalapaly po dechu.

Další dítě.

Na rozdíl od ostatních nebyla Hesperia překvapená. V této královské linii se dvojčata-královny rodila každou druhou generaci. V celém

Arydu nebylo střeženějšího tajemství. Hesperii se však zatočila hlava z jiného důvodu. Kvůli vidění, které ji právě přepadlo... a nové možnosti.

Odvážím se vzepřít *králi*?

Královna přistrčila novorozeně blíž k Hesperii. „Dokonči obřad.“

Hesperia učinila rozhodnutí. Místo kletby zašeptala prosté požehnaní a prsteníčkem se dotkla čela dítěte.

Když skončila, pomalu ustupovala dozadu. Jakmile si uvědomila, čeho se právě dopustila... a co se chystala udělat, ozvalo se chvění, které hrozilo, že se zmocní celého jejího těla. Viděl to? V poslední době působil slabší. Možná ji tentokrát nesledoval ze stínů. Ať tak či onak, věděla, že si právě zpečetila svůj osud. Poslouchala, jak se matčíným hrdlem dere jeden hlasitý výkřik za druhým – symfonie jejího vlastního zatracení.

„Dítě je otočené,“ oznámila porodní bába královně. „Musím ho správně nasměrovat, jinak přijdeme o ně i o matku.“

Královna neprojevila žádné emoce – nedělala to ostatně nikdy. „Zachraňte dítě,“ přikázala tlumeným hlasem.

Křik neustával, až se najednou rozhostilo ticho. Pak místnost zaplnil nový pláč. Nářek dítěte byl ostřejší, jako by se už teď hněvalo na celý svět.

Hesperia nečekala na královnino svolení. Přistoupila k novorozeněti, stále kluzkému po porodu. Stejně jako u všech královských dvojčat před nimi bylo jedno dítě *Enfernae*, druhé *Hylorae* – obyčejné, bez zvláštní moci. A přesně to se Hesperii hodilo. Začala nad dítětem šeptat a s každou slabikou mu propůjčovala moc.

„To nebude nutné,“ pronesla královna, která neměla ponětí, co se ve skutečnosti děje.

Hesperia se dotkla prstem ručky maličké princezny, čímž završila obřad, a ostrý žár magie přešel z nymfy na nemluvně. Kletba byla uvalena.

Předpovídal tohle král *Eidolon*? *Vsadím se, že ne, ty nesmrtelný parchante.*

Ať tak či tak, nedalo se to vzít zpět. Věděla, že její lest odhalí až ve chvíli, kdy bude chtít vyhledat budoucí královnu Arydu a ucítí... nic.